

INTRO/CORONA

1. maj er mærkedag for fagbevægelsen.

Det er både en kampdag, hvor vi minder hinanden om de arbejdskampe, der fortsat mangler at blive vundet.

Og så er det en festdag, hvor vi fejrer de sejre, vi har bag os, og hvor vi hylder det fællesskab, der giver os styrke.

Igen i år bliver vores 1. maj digital.

Sidste år var det **første** gang, at det skete. I år er forhåbentlig **sidste** gang.

Coronaen har været vores tro følgesvend det seneste år. Og virussen har i den grad udfordret vores hverdag og vores samfund.

For nogle har coronaen ramt urimeligt hårdt. Hver eneste dag har vi fået oplyst det seneste døgnsmittetal og dødstal. Bag de tal ligger historier om knuste familier, alvorlige sygdomsforløb og arbejdsliv, der aldrig blev de samme igen.

For tusindvis af andre har coronaen betydet nedlukninger, fyringer eller arbejdsfordelinger.

Og for endnu andre, er den daglige kontakt med kolleger på arbejdspladsen erstattet med skærme og digitale møder på afstand.

Men der er lys for enden af tunnelen.

Vaccinerne er på vej ud, og forhåbentlig kan vores samfund snart springe ud i fuldt flor – ligesom bøgegrenene bag ved mig.

FÆLLESSKAB OG TREPARTSFORHANDLINGER

Da vi stod her sidste år, havde vi billederne fra Italien i frisk erindring.

Rækker af lastbiler, der i ly af natten kørte kisterne ud af byerne.

Men i dag kan vi med ro i maven konstatere, at så slem blev situationen ikke for os.

Desværre forholder det sig helt anderledes i andre lande.

Jeg har holdt møder med fagforeningsfolk rundt om i verden, og de kan fortælle hårrejsende historier om tusindvis af lønmodtagere, der er blevet smittet og er døde. Og dem, der overlevede; ja, de må nu se langt efter vaccinen – for den bliver kun givet til de heldigste og de rigeste.

Efter at have hørt deres fortællinger, står én ting lysende klart for mig: Vi kommer aldrig af med coronavirussen, hvis vi ikke sørger for, at det ikke kun er de rige og de privilegerede, der får vaccinen og bliver immune – men, at ALLE - rige og fattige, sorte og hvide, lønmodtagere og arbejdsgivere – at vi alle sammen bliver vaccineret mod coronavirus.

Og i Danmark har vi et særligt ansvar for at sørge for, at det sker.

Vi har nemlig bevist, at coronavirussen kan nedkæmpes. Og jeg tror, at vores succes skyldes vores evne til at stå sammen.

Sjældent har det stået så lysende klart, hvor stærkt et samfund kan stå, hvis det bygger på sammenhold, fællesskab og solidaritet.

Bare tænk på de mange trepartsaftaler, der har holdt hånden under dansk erhvervsliv og det danske arbejdsmarked.

Jeg ved godt, at nogle mener, at det har været for dårligt og for lidt.

Men når virkeligheden nu er, som den er, så tror jeg, at vi alle sammen skal være taknemmelige for at være en del af et samfund, hvor arbejdstagerne sætter sig sammen med arbejdsgiverne og regeringen og i fællesskab bliver enige om en plan.

Den danske model har i det seneste år vist sig stærkere, end nogen kunne turde håbe på.

RESPEKT TIL FØDEVARAREJDERNE

Når vi er lykkedes med at komme så langt, at vi snart kan se en ende på coronaen, så skyldes det i høj grad, at vi alle har været vores ansvar bevidst.

Vi har løst opgaven sammen.

Vi har accepteret begrænsninger i vores personlige frihed, så vi - som fællesskab - har klaret os gennem krisen.

Når historiebøgerne skal skrives, er det vigtigt, at fokus ikke kun bliver på alle dem, der måtte rykke arbejdspladserne hjem i stuen. "Hjemmearbejdspladser" og "hjemmeskole" bliver nogle af de ord, vi

vil bruge, når vi skal fortælle vores børnebørn om tiden under coronaen.

Men vi må ikke glemme alle dem, der dag efter dag tog arbejdstøjet på, trodsede virussen og sørgede for, at vi som samfund har klaret os hæderligt gennem krisen.

Landets læger, sygeplejersker, sosu-assistenten og andet personale på sygehusene og plejecentre indtager en hædersplads.

Men det er kun retfærdigt, at de deler den plads med alle de andre, der også tog deres tårn, da krisen tog til.

Da coronaen ramte landet, smøgede fødevarerarbejderne ærmerne op og sikrede, at ingen kølediske løb tør for mælk, ost, kød eller brød. Og de sørgede samtidig for at holde fødevarerproduktionen kørende, så Danmark – hele vejen gennem coronaen – har kunnet sælge danske fødevarer til hele verden. Ikke bare til gavn for udenlandske gæster og maver – men også til gavn for den danske statskasse.

Fødevarerarbejderne fortjener hæder og respekt for deres indsats!
Både nu - og når historiebøgerne skal skrives.

DEN RØD- GRØNNE FREMTID

Når jeg tænker på 1. maj, så ser jeg to ting for mig: De røde faner og de grønne bøgeblade.

De to farver klæder hinanden, og de står stærkt sammen – det røde og det grønne; hånd i hånd.

Det er også sådan, at vi skal tænke den grønne omstilling, som vi står overfor.

Blikket skal være skarpt rettet mod en klimavenlig fremtid – men vi må ikke risikere at smide gode danske arbejdspladser overbords i vores iver for at løse den globale klimaudfordring.

Når jeg hører debatten om klimaet, ville jeg ønske, at vi kunne blive bedre til at forstå hinanden.

Det bliver hurtigt skingert, når den ene position indtages af spelt-spisende øko-hippier på Østerbro, og den anden af gylle-elskende grøntsags-fornægtere fra det mørkeste Jylland.

Set fra min stol er det ret simpelt.

I Danmark er vi allerede godt på vej mod en mere klimavenlig produktion.

Den teknologiske udvikling blæser derudad, og miljøbelastende produktionsapparater bliver konstant skiftet ud med klimavenlige tiltag.

Vi skal fortsætte ad den vej – og for min skyld kan vi også sagtens skrue op for hastigheden.

Men det må ikke betyde, at mine medlemmer ude i fødevareindustrien står tilbage som de store tabere.

De udfører et vigtigt erhverv, der både gavner den danske statskasse, men som samtidig holder hjulene i gang i den del af Danmark, hvor arbejdspladser og jobs ikke hænger på træerne.

Uden et landbrug i Danmark, og uden en fødevareproduktion, så ville skævvridningen mellem storbyerne og landet blive endnu voldsommere, end den er i dag.

Vi bliver nødt til at bygge bro mellem de forskellige opfattelser af, hvordan vi skaber en grøn fremtid.

Vi skal finde en vej, hvor det røde og det grønne går hånd i hånd.

Heldigvis er både statsministeren og fødevareministeren enige med mig i, at vi skal have grøn omstilling, der sikrer en bevarelse af gode danske arbejdspladser.

...

Jeg startede med at sige, at 1. maj er en mærkedag.

Det er faktisk også en mærkesag.

For det fællesskab - vi hylder i dag - det er noget af det mest værdifulde, vi har.

Det har båret os gennem mere end et år med corona. Det har dannet grundlag for den ene trepartsaftale efter den anden. Og det giver os mulighed for at skabe en bæredygtig fremtid.

Tak for fællesskabet!

Tak for ordet!

Hav en rigtig god 1. maj.

Rigtig god kampdag!